

Παρασκευή. Αυγό.

Το σπίτι είχε χτιστεί το 1898 πάνω σε πλίνθινη βάση που έκτοτε είχε καθίσει λιγάκι στη δυτική πλευρά της, γι' αυτό και το νερό πέρασε το ξύλινο κατώφλι της πόρτας. Κύλησε κατά πλάτος της κρεβατοκάμαρας σχηματίζοντας ένα λεπτότατο ρυάκι πάνω στο δρύινο παρκέ, με κατεύθυνση δυτική. Η ροή του ανακόπηκε προς στιγμήν από ένα βαθούλωμα, ώσπου περισσότερο νερό συνέχισε να έρχεται κάνοντάς το να τυναχτεί και να τρέξει σαν τρομαγμένο ποντίκι προς το σοβατεπί. Με το που χτύπησε την κάθετη σανίδα, το νερό σκόρπισε και προς τις δύο κατευθύνσεις. Αναζητώντας δίοδο γλίστρησε σύρριζα στη βάση του σοβατεπιού, ώσπου συνάντησε ένα μικρό κενό ανάμεσα στο πάτωμα και στον τοίχο. Εκεί ήταν πεσμένο ένα νόμισμα των πέντε κορονών, που έφερε το κεφάλι του βασιλιά Όλαφ σε προφίλ και χρονολογία κοπής 1987, έναν χρόνο πριν πέσει από την τσέπη του ξυλουργού. Ήταν η περίοδος της μεγάλης άνθησης στην οικοδομή. Πάρα πολλές σοφίτες έπρεπε να μετατραπούν σε διαμερίσματα στο πι και φι και ο ξυλουργός δεν είχε μπει στον κόπο να ψάξει για το κέρμα του.

Το νερό δεν άργησε να βρει τρόπο να περάσει κάτω από το παρκέ. Εκτός από το 1968 που είχε γίνει μια διαρροή –την ίδια χρονιά που κατασκευάστηκε καινούργια στέγη στο σπίτι–, τα σανίδια είχαν μείνει ανενόχλητα να στεγνώνουν και να συστέλλονται και η χαραμάδα ανάμεσα στα δύο ακρινά έφτανε τώρα σχεδόν το μισό εκατοστό. Από τη χαραμάδα το νερό κύλησε πάνω στο δοκάρι που υπήρχε αποκάτω και από το δοκάρι έφτασε

στον δυτικό εξωτερικό τοίχο. Εκεί πότισε τον σοβά και το ασβεστοκονίαμα που είχε φτιάξει πριν από εκατό και πλέον χρόνια, μεσοκαλόκαιρο και πάλι, ο Γιάκομπ Άντερσεν, άριστος χτίστης και πατέρας πέντε παιδιών. Ο Άντερσεν, όπως όλοι οι χτίστες του Όσλο εκείνα τα χρόνια, έφτιαχνε τη δική του λάσπη και τον δικό του σοβά. Και δεν είχε μόνο τις δικές του αναλογίες για τον ασβέστη, την άμμο και το νερό, είχε και τα δικά του μυστικά συστατικά: τρίχες αλόγου και αίμα γουρουνιού. Ο Γιάκομπ Άντερσεν ήταν της γνώμης ότι το αίμα και οι τρίχες έσφιγγαν το μείγμα και το έκαναν πιο στερεό. Η ιδέα δεν ήταν δική του, έλεγε στους άλλους χτίστες που κουνούσαν με δυσπιστία τα κεφάλια τους. Ο σκοτσέζος πατέρας του και ο παππούς του πριν απ' αυτόν χρησιμοποιούσαν τα ίδια συστατικά, αλλά από πρόβατα. Ο Άντερσεν, αν και είχε απαρνηθεί το σκοτσέζικο επίθετό του για ένα κοινότατο νορβηγικό, δεν έκρινε σκόπιμο να γυρίσει την πλάτη και σε εξακόσια χρόνια παράδοσης. Κάποιοι από τους χτίστες που τον άκουγαν το θεώρησαν ανήθικο, μερικοί σκέφτηκαν ότι ήταν άνθρωπος του διαβόλου, αλλά οι περισσότεροι γέλασαν μαζι του. Ίσως κάποιος από τους τελευταίους να διέδωσε και την ιστορία που έμελλε να ριζώσει στην τότε ακμαζούσα πόλη της Χριστιανίας, όπως λεγόταν το Όσλο μέχρι το 1924.

Ένας αμαξάς από την Γκρουνερλέκα παντρεύτηκε μια ξαδέρφη του από το Βέρμλαντ και εγκαταστάθηκαν οι δυο τους σε ένα δωματιάκι με κουζίνα σε ένα από τα πολυώροφα σπίτια της οδού Σάιλντουςκς, στο χτίσιμο των οποίων είχε βοηθήσει και ο Άντερσεν. Το πρώτο παιδί του ζευγαριού είχε την ατυχία να γεννηθεί με μαύρα σγουρά μαλλιά και καστανά μάτια και, επειδή οι γονείς ήταν και οι δύο ξανθοί και γαλανομάτηδες και ο άντρας εκ φύσεως ζηλιάρης, αργά μια νύχτα έδεσε τα χέρια της γυναίκας του πίσω από την πλάτη της, την κατέβασε στο κελάρι του σπιτιού και την έχτισε. Οι δύο πλίνθινοι τοίχοι ανάμεσα στους οποίους βρέθηκε η γυναίκα δεμένη και σφηνωμένη έπνιγαν αποτελεσματικά τα ουρλιαχτά της. Ίσως ο σύζυγος να υπολόγιζε ότι η γυναίκα του θα πέθαινε από ασφυξία, αλλά οι χτί-

στες είχαν φροντίσει και για τον εξαιρεισμό. Εντέλει, η δύστυχη επιτέθηκε στον τοίχο με τα δόντια της. Και θα μπορούσε κάλλιστα να τα είχε καταφέρει γιατί, αφού ο Σκοτσέζος ανακάτευε στη λάσπη μπόλικο αίμα γουρουνιού και τρίχες αλόγου για να εξοικονομεί ασβέστη που κόστιζε ακριβά, τελικά ο αρμός ήταν τόσο πορώδης, ώστε εύκολα μπορούσαν να τον θρυμματίσουν δύο γερές μασέλες από το Βέρμλαντ. Δυστυχώς, όμως, η πείνα της για ζωή την έκανε να κόβει τεράστιες μπουκιές από αμμοκονίαμα και πλίνθο. Στο τέλος δεν μπορούσε πια ούτε να μασήσει ούτε να καταπιεί ούτε να φτύσει. Άμμος, χαλίγια και κομμάτια πηλού έφραζαν εντελώς τον λαιμό της. Το πρόσωπό της μπλάβιασε, ο καρδιακός παλμός επιβραδύνθηκε και τελικά η γυναίκα σταμάτησε να αναπνέει.

Ήταν, όπως θα έλεγαν οι περισσότεροι άνθρωποι αν την έβλεπαν, οριστικά νεκρή.

Σύμφωνα με τον θρύλο όμως, η γεύση από αίμα γουρουνιού έκανε αυτή τη δύστυχη να πιστέψει ότι ήταν ακόμη ζωντανή. Και έτσι, ελευθερώθηκε αμέσως από τα σκοινιά που την κρατούσαν δεμένη, πέρασε μέσα από τον τοίχο και περπάτησε ξανά στη γη. Κάποιοι γέροι στην Γκρουνερλέκα θυμούνται ακόμη την ιστορία που άκουγαν παιδιά, για μια γυναίκα με κεφάλι γουρουνιού που τριγυρούσε με ένα μαχαίρι και έκοβε τα κεφάλια των μικρών παιδιών που έμεναν έξω αργά τη νύχτα. Γιατί έπρεπε να έχει πάντα τη γεύση αίματος στο στόμα της, αλλιώς θα εξαφανιζόταν. Όταν συνέβαιναν αυτά, ελάχιστοι ήξεραν το όνομα του χτίστη και έτσι ο Άντερσεν συνέχισε ακάματος να φτιάχνει αμμοκονίαμα με το πολύ ιδιαίτερο μείγμα του. Τρία χρόνια αργότερα, εκεί που δούλευε στην οικοδομή όπου είχε σημειωθεί τώρα η διαρροή νερού, έπεσε από τη σκαλωσιά –αφήνοντας πίσω του μόνο διακόσιες κορόνες και μια κιθάρα– και πέρασαν άλλα εκατό χρόνια μέχρι να αρχίσουν οι χτίστες να προσθέτουν και συνθετικές ίνες στα μείγματα τσιμέντου και μέχρι οι τεχνικοί ενός εργαστηρίου στο Μιλάνο να ανακαλύψουν ότι τα τείχη της Ιερικώς είχαν ισχυροποιηθεί με αίμα και τρίχες καμήλας.

Το περισσότερο νερό πάντως δεν εισχώρησε στον τοίχο παρά κύλησε προς τα κάτω γλείφοντάς τον γιατί, όπως και η δειλία και η λαγνεία, το νερό βρίσκει πάντοτε το χαμηλότερο επίπεδο. Εκεί απορροφήθηκε αρχικά από το ανώμαλο, σπογγώδες μονωτικό υλικό που υπήρχε ανάμεσα στα μαδέρια, αλλά ακολούθησε κι άλλο, κι άλλο, ώσπου σύντομα η μόνωση μούλιασε σαν σφουγγάρι. Το νερό μαζεύτηκε στο κάτω μέρος της, όπου μούσκεψε μια εφημερίδα με ημερομηνία 11 Ιουνίου 1898. Στην πρώτη σελίδα της έγραφε ότι η εποχή της οικοδομικής έκρηξης είχε φτάσει στο ζενίθ της και ότι λιγότερο ανθηρές μέρες περίμεναν τώρα τους ασυνείδητους, κερδοσκόπους εργολάβους. Και στην τρίτη σελίδα ανέφερε ότι η αστυνομία δεν είχε ακόμη κανένα στοιχείο για τη δολοφονία της νεαρής νοσοκόμας που είχε βρεθεί νεκρή από πολλαπλά χτυπήματα με μαχαίρι στο μπάνιο της την προηγούμενη εβδομάδα. Τον Μάιο ένα άλλο κορίτσι, πετσοκομμένο με παρόμοιο τρόπο, είχε βρεθεί στην όχθη του ποταμού Άκερ, αλλά η αστυνομία αρνιόταν να δηλώσει αν οι δύο υποθέσεις συνδέονταν.

Από την εφημερίδα το νερό πέρασε ανάμεσα από τα μαδέρια της οροφής και κύλησε πάνω στη βαμμένη εσωτερική επιφάνεια του ταβανιού του αποκάτω δωματίου. Επειδή το στρώμα της μπογιάς είχε σπάσει σε κάποια σημεία κατά τη διάρκεια των επισκευών μετά τη διαρροή του 1968, το νερό πέρασε από τις τρύπες και σχημάτισε σταγόνες που έμειναν κρεμασμένες, ώσπου τελικά το βάρος τους ξεπέρασε την επιφανειακή τάση. Τότε ξεκόλλησαν και έπεσαν από ύψος τριών μέτρων και οχτώ εκατοστών. Εκεί κατέληξε το νερό και τερμάτισε την πορεία του. Μέσα σε νερό.

Η Βίμπεκε Κνούτσεν ρούφηξε δυνατά το τσιγάρο της και φύσηξε τον καπνό από το ανοιχτό παράθυρο του τέταρτου ορόφου. Ήταν ένα ζεστό απόγευμα και ο αέρας που σηκώνόταν καυτός από το τσιμέντο της πίσω αυλής έστειλε τον καπνό πάνω στον

γαλάζιο εξωτερικό τοίχο του κτιρίου όπου και διαλύθηκε. Από την άλλη πλευρά της στέγης ακούστηκε ένα μοναχικό αυτοκίνητο να περνά στη λεωφόρο Ούλεβολ, που συνήθως είχε πολλή κίνηση. Όμως τώρα έλειπαν όλοι σε διακοπές, η πόλη ήταν σχεδόν έρημη. Πάνω στο περβάζι ήταν μια φόφια μύγα, με τα έξι πόδια της στον αέρα. Δεν είχε φροντίσει η ανόητη να μπει κάπου να φυλαχτεί από τη ζέστη. Ήταν πιο δροσερά στην άλλη πλευρά του διαμερίσματος, αυτή που έβλεπε προς τη λεωφόρο Ούλεβολ, αλλά της Βίμπεκε δεν της άρεσε η θέα αποκει. Το νεκροταφείο του Σωτήρος. Γεμάτο διάσημους. Νεκρούς διάσημους. Στο ισόγειο της πολυκατοικίας υπήρχε ένα κατάστημα που, σύμφωνα με την επιγραφή στην πρόσοψή του, πουλούσε «μνημεία», με άλλα λόγια ταφόπλακες. Αυτό θα πει να είσαι «κοντά στον πελάτη».

Η Βίμπεκε ακούμπησε το μέτωπό της στο τζάμι του παραθύρου.

Είχε χαρεί όταν έπιασαν οι ζέστες, αλλά η χαρά της ξεθώριασε γρήγορα. Λαχταρούσε ήδη πιο δροσερά βράδια και κόσμο στους δρόμους. Σήμερα είχαν μπει μόνο πέντε πελάτες στην γκαλερί πριν από το μεσημεριανό διάλειμμα και άλλοι τρεις μετά. Είχε καπνίσει ενάμισι πακέτο τσιγάρα από σκέτη βαρεμάρα. Τώρα είχε ταχυπαλμία και πονούσε ο λαιμός της. Ίσα που κατάφερε να απαντήσει στο αφεντικό της όταν τηλεφώνησε για να ρωτήσει πώς πάει η δουλειά. Παρ' όλα αυτά, δεν πρόλαβε καλά καλά να μπει στο σπίτι και να βάλει τις πατάτες να βράσουν και την ξανάπιασε η λαχτάρα για ένα τσιγάρο.

Η Βίμπεκε είχε κόψει το κάπνισμα όταν γνώρισε τον Άντερς, πριν από δύο χρόνια. Δεν της το είχε ζητήσει εκείνος. Το αντίθετο. Μάλιστα, τότε που είχαν γνωριστεί, στην Γκραν Κανάρια, της είχε κάνει τράκα ένα τσιγάρο. Έτσι για πλάκα. Και όταν αποφάσισαν να συγκατοικήσουν, έναν μήνα αφότου γύρισαν στο Όσλο, ένα από τα πρώτα πράγματα που της είχε πει ήταν ότι η σχέση τους σίγουρα θα άντεχε λίγο παθητικό κάπνισμα και ότι αυτοί που ερευνούν τον καρκίνο του πνεύμονα οπωσδήποτε τα

παραφουσκώνουν. Με τον καιρό θα συνήθιζε και τη μυρωδιά της νικωτίνης στα ρούχα τους. Το άλλο πρωί η Βίμπεκε πήρε την απόφαση. Και όταν έπειτα από αρκετές μέρες ο Άντερς σχολίασε την ώρα του φαγητού ότι είχε καιρό να τη δει με ένα τσιγάρο στο χέρι, του απάντησε ότι ποτέ της δεν ήταν συστηματική καπνίστρια. Ο Άντερς τής χαμογέλασε, έσκυψε πάνω από το τραπέζι και τη χάραιψε στο μάγουλο.

«Να σου πω κάτι, Βίμπεκε; Εγώ το ήξερα από την αρχή».

Πίσω της άκουγε τώρα το νερό να βράζει. Κοίταξε το τσιγάρο της. Άλλες τρεις ρουφηξιές. Τράβηξε την πρώτη. Δεν είχε καμία γεύση.

Δεν θυμόταν καν πότε είχε ξαναρχίσει το κάπνισμα. Ίσως πέρυσι, περίπου την ίδια εποχή, όταν εκείνος είχε αρχίσει να λείπει μεγάλα διαστήματα για δουλειές. Ή μήπως με τον καινούργιο χρόνο, όταν αυτή άρχισε να δουλεύει υπερωρίες σχεδόν κάθε απόγευμα; Μήπως επειδή ήταν δυστυχημένη; Ήταν δυστυχημένη; Δεν καβγάδιζαν ποτέ. Δεν έκαναν σχεδόν ποτέ έρωτα επίσης, αλλά μόνο επειδή ο Άντερς δούλευε πάρα πολύ. Αυτό της είχε πει αποκλείοντας κάθε άλλη συζήτηση. Όχι ότι της έλειπε ιδιαίτερα. Και όταν, μία στις τόσες, έκαναν, και οι δύο με μισή καρδιά, μια προσπάθεια να το κάνουν, εκείνος ήταν σαν να μην ήταν πραγματικά παρών. Έτσι, κατάλαβε εντέλει ότι δεν χρειαζόταν να είναι ούτε αυτή παρούσα.

Καβγάδες, όμως, ποτέ. Του Άντερς δεν του άρεσαν οι φωνές.

Η Βίμπεκε κοίταξε το ρολόι του τοίχου: 5:15 μ.μ. Πού ήταν ο Άντερς; Γενικά, την ειδοποιούσε όταν τύχαινε να καθυστερήσει. Έσβησε το τσιγάρο της στο περβάζι, το πέταξε στην πίσω αυλή και γύρισε προς την ηλεκτρική κουζίνα να δει τις πατάτες. Κάρφωσε με ένα πιρούνι την πιο μεγάλη. Σχεδόν έτοιμη. Κάτι μικροί μαύροι σβόλοι ανεβοκατέβαιναν μαζί με τις φυσαλίδες στην επιφάνεια του νερού. Περίεργο. Να ήταν από τις πατάτες ή από την κατσαρόλα;

Προσπαθούσε να θυμηθεί τι είχε βράσει την τελευταία φορά σ' αυτή την κατσαρόλα όταν ακούστηκε η εξώπορτα να ανοίγει.

Από τον διάδρομο άκουσε μια βαριά, λαχανιασμένη ανάσα και παπούτσια να πετιούνται. Ο Άντερς μπήκε στην κουζίνα και άνοιξε το φυγείο.

«Λοιπόν;» ρώτησε.

«Κεφτεδάκια».

«Ναι...;» Η φωνή του κυμάτισε προς το τέλος σχηματίζοντας ένα ερωτηματικό. Η Βίμπεκε έπιασε χοντρικά το νόημα. Πάλι κρέας; Δεν θα έπρεπε να τρώμε συχνότερα ψάρι;

«Καλώς» πρόσθεσε άχρωμα ο Άντερς σκύβοντας πάνω από την κατσαρόλα.

«Τι έκανες; Είσαι μούσκεμα στον ιδρώτα».

«Δεν πήγα καθόλου στο γυμναστήριο σήμερα, γι' αυτό έκανα μια κούρσα με το ποδήλατο ως το Σόγκνσβαν και πίσω. Τι είναι αυτά μέσα στο νερό;»

«Δεν ξέρω» απάντησε η Βίμπεκε. «Κι εγώ μόλις τώρα τα είδα».

«Δεν ξέρεις; Εσύ δεν έλεγες ότι είχες δουλέψει μαγειρίσσα μια φορά κι έναν καιρό;»

Με μια σβέλτη κίνηση ο Άντερς τσίμπησε έναν από τους σβόλους με τον δείκτη και τον αντίχειρά του και δοκίμασε με την άκρη της γλώσσας. Η Βίμπεκε χάζευε αφηρημένα το πίσω μέρος του κεφαλιού του. Τα αραιά καστανά μαλλιά του, που τόσο πολύ της είχαν αρέσει κάποτε. Πάντα καλοχτενισμένα και στο σωστό μήκος. Και με χωρίστρα στο πλάι. Φαινόταν τόσο καλοστεκούμενος. Ένας άντρας με μέλλον. Αρκετό για δύο.

«Τι γεύση έχει;» τον ρώτησε.

«Καμιά» αποκρίθηκε ο Άντερς σκυμμένος ακόμη πάνω από την κατσαρόλα. «Βρασμένο αυγό».

«Αυγό; Μα αφού την έπλυνα την...»

Η Βίμπεκε σώπασε απότομα.

Ο Άντερς στράφηκε και την κοίταξε. «Τι συμβαίνει;»

«Κάτι... στάζει». Έδειξε προς το κεφάλι του.

Ο Άντερς έσμιξε τα φρύδια και άγγιξε την κορυφή του κεφαλιού του. Κι ύστερα, με μια κίνηση, τεντώθηκαν και οι δύο

προς τα πίσω και κοίταξαν το ταβάνι. Από τα βαμμένα λευκά σανίδια κρέμονταν δύο χοντρές σταγόνες. Η Βίμπεκε, που είχε ελαφρώς μυωπία, δεν θα τις είχε διακρίνει αν ήταν διάφανες. Όμως δεν ήταν.

«Φαίνεται πως η Καμίλα έχει διαρροή νερού» είπε ο Άντερς. «Πήγαινε πάνω να της χτυπήσεις κι εγώ κατεβαίνω να βρω τον διαχειριστή».

Η Βίμπεκε κοίταξε πάλι το ταβάνι με μισόκλειστα μάτια. Και μετά τους σβόλους μέσα στην κατσαρόλα.

«Θεέ μου» ψιθύρισε και την ξανάπιασε ταχυπαλμία.

«Τι είναι πάλι;» ρώτησε ο Άντερς.

«Πήγαινε και βρες τον διαχειριστή. Και ανεβείτε εσείς να χτυπήσετε στην Καμίλα. Εγώ θα πάρω την αστυνομία».

Παρασκευή. Το προσωπικό σε άδεια.

Το Αρχηγείο της Αστυνομίας του Όσλο στο Γκρένλαντ ήταν χτισμένο πάνω στο ύψωμα μεταξύ Γκρένλαντ και Τέγεν και είχε θέα από ψηλά σε όλο το ανατολικό τμήμα του κέντρου της πόλης. Είχε φτιαχτεί από γυαλί και ατσάλι και η κατασκευή του ολοκληρώθηκε το 1978. Δεν υπήρχε η παραμικρή κλίση. Ήταν τέλεια ισοροπημένο. Οι αρχιτέκτονες Τέλχε, Τορπ και Άασεν είχαν πάρει βραβείο για το συγκεκριμένο κτίριο. Και ο ηλεκτρολόγος που είχε εγκαταστήσει τις καλωδιώσεις στις δύο μακριές πτέρυγες γραφείων στον έβδομο και στον ένατο όροφο είχε πάρει αναπηρική σύνταξη από το κράτος και μια γερή κατσάδα από τον πατέρα του όταν γκρεμίστηκε από τη σκαλωσιά και έσπασε την πλάτη του.

«Έφτά γενιές ήμασταν χτίστες, κρεμόμασταν ανάμεσα σε ουρανό και γη, μέχρι να πέσουμε και να τσακιστούμε. Εμένα ο παππούς μου έφυγε για να γλιτώσει από την κατάρρα, αλλά την έφερε ως εδώ μαζί του από την άλλη άκρη της Βόρειας Θάλασσας. Γι' αυτό, τη μέρα που γεννήθηκες εσύ έδωσα όρκο στον εαυτό μου πως δεν θα είχες την ίδια μοίρα. Και νόμιζα ότι τα είχα καταφέρει. Ηλεκτρολόγος... Τι διάβολο γυρεύει ένας ηλεκτρολόγος τόσα μέτρα πάνω απ' τη γη, μου λες;»

Το σήμα από το κέντρο ελέγχου στο ισόγειο έτρεξε μέσα από τα χάλκινα συρματάκια στα ίδια αυτά καλώδια που είχε εγκαταστήσει ο γιος του χτίστη διαπερνώντας τους προκατασκευασμένους με βιομηχανικό μπετόν ορόφους και έφτασε ως πάνω στον έκτο και στο γραφείο του επικεφαλής του Τμήματος Αν-

θρωποκτονιών Μπγιάρνε Μέλερ. Τη στιγμή εκείνη ο Μέλερ αναρωτιόταν αν περίμενε με ανυπομονησία ή με τρόπο τις επικείμενες οικογενειακές διακοπές του σε ένα σαλέ στα βουνά του Ος έξω από το Μπέργκεν. Ιούλιος στο Ος σήμαινε, κατά πάσα πιθανότητα, κακοκαιρία. Λοιπόν, δεν είχε κανένα πρόβλημα να ανταλλάξει με λίγο φιλόβροχο το κύμα καύσωνα που είχε προβλέψει για το Όσλο η μετεωρολογική υπηρεσία, αλλά το να κρατά απασχολημένα δύο αγόρια μες στην ενεργητικότητα, με μόνο εφόδιο μια παλιά τράπουλα, μείον τον βαλέ κούπα, θα ήταν μεγάλο ζόρι.

Ο Μπγιάρνε Μέλερ τέντωσε τα μακριά πόδια του και άρχισε να ξύνει μηχανικά το πίσω μέρος του αυτιού του ενώ άκουγε το μήνυμα.

«Πώς το ανακάλυψαν;» ρώτησε.

«Από διαρροή νερού που έφτασε στο κάτω διαμέρισμα» απάντησε η φωνή από το κέντρο ελέγχου. «Ο διαχειριστής και ο ένοικος του αποκάτω διαμερίσματος χτύπησαν το κουδούνι, αλλά δεν τους απάντησε κανείς. Η πόρτα ήταν ξεκλείδωτη και μπήκαν».

«Εντάξει. Στέλνω αμέσως εκεί δύο δικούς μας».

Ο Μέλερ κατέβασε το ακουστικό, αναστέναξε και διέτρεξε με το δάχτυλό του τον πλαστικοποιημένο κατάλογο υπηρεσίας που είχε πάνω στο γραφείο του. Το μισό τμήμα έλειπε με άδεια. Έτσι ήταν κάθε χρόνο αυτή την εποχή. Χωρίς αυτό να σημαίνει ότι κινδύνευε ιδιαίτερα ο πληθυσμός του Όσλο, γιατί οι κακοποιοί της πόλης έμοιαζαν να προτιμούν κι αυτοί τον Ιούλιο για τις διακοπές τους. Όμως και για το είδος των παρανομιών που καλούνταν να αντιμετωπίσει το Τμήμα Ανθρωποκτονιών, σίγουρα ήταν η χαμηλή σεζόν.

Το δάχτυλο του Μέλερ στάθηκε στο όνομα Μπέτε Λεν. Την κάλεσε αμέσως στην Κριμτεκνίσκ, τη Σήμανση, στην οδό Χέλμπερ. Δεν πήρε απάντηση. Περίμενε να μεταφερθεί η κλήση του στο τηλεφωνικό κέντρο της υπηρεσίας.

«Η Μπέτε Λεν είναι στο εργαστήριο» τον ενημέρωσε μια πρόσχαρη φωνή.

«Μέλερ, από το Ανθρωποκτονιών. Μπορείτε να με συνδέσετε;»

Περίμενε να τον συνδέσουν. Την Μπέτε Λεν την είχε αποσπάσει από το Τμήμα Ανθρωποκτονιών ο Καρλ Βέμπερ, ο επικεφαλής της Σήμανσης, ο οποίος πρόσφατα είχε βγει στη σύνταξη. Ο Μέλερ το είδε ως μια επιπλέον απόδειξη της νεοδαρβινικής θεωρίας ότι το μόνο κυρίαρχο ένστικτο του ατόμου είναι να διαιωνίσει τα γονίδιά του. Ο Βέμπερ πρέπει να ήταν πεπεισμένος ότι αυτός και η Μπέτε Λεν είχαν πολλά κοινά γονίδια. Εκ πρώτης όψεως ήταν εντελώς διαφορετικοί. Ο Βέμπερ μονίμως κατσούφης και ευέξαπτος. Η Λεν ένα μικρό, ήσυχο ποντικάκι, που ακόμα και μετά την αποφοίτησή της από την Αστυνομική Ακαδημία κοκκίνιζε όταν της μιλούσες. Όμως τα αστυνομικά τους γονίδια ήταν πανομοιότυπα. Ανήκαν και οι δύο σ' εκείνο το πολύ παθιασμένο είδος που, όταν μυρίσει τη λεία του, έχει την ικανότητα να απομονώνει οτιδήποτε άλλο και να επικεντρώνεται σε ένα ίχνος ή ένα στοιχείο ή μια βιντεοταινία ή μια αόριστη περιγραφή μέχρι που να αρχίσει να βγάζει κάποιο νόημα. Οι φαρμακόγλωσσες έλεγαν ότι ο Βέμπερ και η Λεν ανήκαν στο εργαστήριο και όχι στην κοινότητα των αστυνομικών, όπου η γνώση του ερευνητή για την ανθρώπινη φύση εξακολουθούσε να είναι σημαντικότερη από ένα αποτύπωμα παπουτσιού ή μια κλωστήσα από σακάκι.

Ο Βέμπερ και η Λεν θα συμφωνούσαν ως προς το εργαστήριο, αλλά όχι και ως προς τη σημαντικότητα των ινών ή των αποτυπωμάτων.

«Λεν. Ακούω.»

«Γεια σου, Μπέτε. Μπγιάρνε Μέλερ. Μήπως σε διέκοψα;»

«Φυσικά. Τι συμβαίνει;»

Ο Μέλερ τής εξήγησε εν συντομία και της έδωσε τη διεύθυνση.

«Θα σου στείλω και δύο από το τμήμα μου» πρόσθεσε.

«Ποιους;»

«Όποιους μπορέσω να βρω. Καλοκαιρινές άδειες, βλέπεις.»

Ο Μέλερ έκλεισε το τηλέφωνο και διέτρεξε πάλι με το δάχτυλό του τη λίστα.

Σταμάτησε στον Τομ Βόλερ.

Το πινακάκι με τις ημερομηνίες άδειας διακοπών του ήταν κενό, γεγονός που δεν εξέπληξε τον Μπγιάρνε Μέλερ. Καμιά φορά αναρωτιόταν αν ο επιθεωρητής Τομ Βόλερ σταματούσε ποτέ τη δουλειά ή αν έβρισκε καν χρόνο να κοιμάται. Ως ντετέκτιβ ήταν το ένα από τα δύο αστέρια του τμήματος. Πάντα σε ετοιμότητα, πάντα άριστα κατατοπισμένος και σχεδόν πάντα αποτελεσματικός. Σε αντίθεση με τον άλλον εξέχοντα επιθεωρητή του τμήματος, ο Τομ Βόλερ ήταν αξιόπιστος, είχε άφογο ιστορικό και τον σέβονταν όλοι. Με δυο λόγια, ο ιδανικός υφιστάμενος. Και με τα αδιαμφισβήτητα ηγετικά προσόντα του ήτανσίγουρο ότι ο Τομ θα έπαιρνε τη θέση του Μέλερ ως επικεφαλής του τμήματος όταν θα ερχόταν η ώρα.

Αυτή η τηλεφωνική κλήση του Μέλερ διέτρεξε μόνο μερικά γυάλινα διαχωριστικά γραφείων.

«Βόλερ» απάντησε μια βαθιά, δυνατή φωνή.

«Μέλερ. Έχουμε...»

«Μια στιγμή, Μπγιάρνε. Είμαι σε άλλη γραμμή».

Ο Μπγιάρνε Μέλερ περίμενε παίζοντας ταμπούρλο με τα δάχτυλά του στο γραφείο. Ο Τομ Βόλερ ήταν πολύ πιθανό να γίνει ο νεότερος επικεφαλής στην ιστορία του Τμήματος Ανθρωποκτονιών. Άραγε ήταν η ηλικία του επιθεωρητή εκείνο που έκανε τον Μπγιάρνε Μέλερ να αισθάνεται μια αόριστη ανησυχία που θα του παρέδιδε κάποτε τα ηνία; Ή μήπως ήταν εκείνα τα δύο περιστατικά; Δύο φορές ο Τομ Βόλερ είχε τραβήξει όπλο και είχε πυροβολήσει κατά τη διενέργεια σύλληψης υπόπτου και, όντας ένας από τους καλύτερους σκοπευτές όλου του Σώματος, είχε πετύχει και τις δύο φορές τον στόχο με μοιραία αποτελέσματα. Όπως παραδόξως, το ένα από τα δύο περιστατικά μάλλον θα λειτουργούσε τελικά υπέρ της προαγωγής του Βόλερ. Η SEFO, η ανεξάρτητη υπηρεσία εσωτερικών υποθέσεων της αστυνομίας, δεν είχε ανακαλύψει το παραμικρό στοιχείο που να υπαινίσσεται ότι ο επιθεωρητής δεν είχε πυροβολήσει από θέση αυτοάμυνας. Αντίθετα, είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι και στις δύο περι-

πτώσεις ο Βόλερ είχε επιδείξει ορθή κρίση και ταχύτητα αντανακλαστικά σε εξαιρετικά πιεστικές περιστάσεις. Ύπήρχαν καλύτερα διαπιστευτήρια από αυτά για έναν υποψήφιο για τη θέση του επικεφαλής του Τμήματος Ανθρωποκτονιών;

«Συγγνώμη, Μπγιάρνε. Μιλούσα στο κινητό. Πώς μπορώ να βοηθήσω;»

«Έχουμε δουλειά».

«Επιτέλους».

Ο διάλογος έληξε σε δέκα δευτερόλεπτα. Τώρα ο Μέλερ χρειαζόταν άλλο ένα άτομο.

Σκέφτηκε τον Χάλβορσεν, αλλά σύμφωνα με τη λίστα έλειπε με άδεια στο Στάινκγερ, την ιδιαίτερη πατρίδα του. Το δάχτυλο συνέχισε την καθοδική πορεία του. Άδεια, άδεια, αναρρωτική άδεια. Ο Μέλερ αναστέναξε όταν το δάχτυλό του έφτασε στο όνομα που έλπιζε να μπορούσε να αποφύγει.

Χάρι Χόλε.

Ο μοναχικός λύκος, ο μέθυσος, το τρομερό παιδί του τμήματος και, με μοναδική εξαίρεση τον Τομ Βόλερ, ο καλύτερος ντετέκτιβ του έκτου ορόφου. Αν δεν ήταν αυτό, αλλά και το γεγονός ότι ο Μέλερ είχε αναπτύξει με τα χρόνια τη διεστραμμένη τάση να βάζει κάθε τόσο το κεφάλι του στον πάγκο για χάρη ενός ντετέκτιβ που είχε σοβαρό πρόβλημα με το αλκοόλ, ο Χάρι Χόλε θα είχε φύγει προ πολλού από την Υπηρεσία. Σε κανονικές συνθήκες θα ήταν ο πρώτος στον οποίο θα τηλεφωνούσε ο Μέλερ για να αναθέσει την υπόθεση, αλλά οι συνθήκες ήταν κάθε άλλο παρά κανονικές.

Ή, για να το θέσουμε αλλιώς, ήταν πολύ πιο εξωφρενικές από τις συνηθισμένες.

Τα πράγματα είχαν φτάσει στο απροχώρητο πριν από ένα μήνα, αφού ο Χόλε είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος του χειμώνα ερευνώντας από την αρχή μια παλιά υπόθεση, τη δολοφονία της πιο στενής του συνεργάτιδας, της Έλεν Γέλτεν, που είχε βρεθεί νεκρή στην όχθη του ποταμού Άκερ. Στο διάστημα της έρευνάς του δεν είχε δείξει κανένα ενδιαφέρον για καμία άλλη

υπόθεση. Και ενώ η συγκεκριμένη υπόθεση είχε κλείσει εδώ και πολύ καιρό, η εμμονή του Χάρι γινόταν όλο και εντονότερη, σε βαθμό μάλιστα που ο Μέλερ είχε αρχίσει να ανησυχεί σοβαρά για τη διανοητική κατάσταση του υφισταμένου του. Η κρίσιμη στιγμή ήταν πριν από έναν μήνα περίπου, όταν ο Χάρι εμφανίστηκε ένα πρωί στο γραφείο του επικεφαλής και του παρουσίασε μια ανατριχιαστική θεωρία συνωμοσίας. Στην ουσία, χωρίς καμία απόδειξη στα χέρια του, είχε εξαπολύσει ανυπόστατες κατηγορίες εναντίον του επιθεωρητή Τομ Βόλερ.

Έπειτα εξαφανίστηκε. Λίγες μέρες αργότερα ο Μέλερ τηλεφώνησε στο μπαρ του Σρέντερ και πληροφορήθηκε αυτό ακριβώς που φοβόταν: ο Χάρι το είχε ρίξει πάλι στο ποτό. Για να καλύψει την απουσία του, ο επικεφαλής τον κατέγραψε αμέσως ως αδειούχο. Άλλη μια φορά. Συνήθως ο Χάρι εμφανιζόταν ύστερα από καμιά εβδομάδα, αλλά τώρα είχαν περάσει ήδη τέσσερις. Η άδειά του έληγε.

Ο Μέλερ αγριοκοίταξε το τηλέφωνο, σηκώθηκε και πλησίασε το παράθυρο. Η ώρα ήταν 5:30 μ.μ., αλλά το πάγκο μπροστά από το αστυνομικό τμήμα ήταν σχεδόν έρημο. Εκτός από μερικούς σκόρπιους λάτρεις του ήλιου που αφηφούσαν τη ζέστη. Στη λεωφόρο Γκρένλαντ δύο μαγαζάτορες είχαν καθίσει κάτω από μια τέντα δίπλα από τα καφάσια με τα λαχανικά τους. Ακόμα και τα αυτοκίνητα –καθόλου κίνηση, αν και ήταν ώρα αιχμής– πήγαιναν αργά. Ο Μέλερ έστρωσε προς τα πίσω τα μαλλιά του με τις παλάμες, συνήθεια μιας ζωής που τώρα τελευταία η γυναίκα του του σύστηνε να την κόψει για να μη νομίζει ο κόσμος ότι προσπαθούσε να σκεπάσει τη φαλάκρα του. Μα ήταν δυνατό να μην υπάρχει ούτε ένας διαθέσιμος εκτός από τον Χάρι; Ο Μέλερ παρακολούθησε έναν μεθυσμένο να κατεβαίνει τρεκλίζοντας τη λεωφόρο Γκρένλαντ. Μάλλον κατευθυνόταν προς το Ρέιβεν, αλλά εκεί δεν θα έβρισκε να πιει. Οπότε θα κατέληγε στο Μπόξερ. Εκεί όπου η υπόθεση Έλεν Γέλτεν είχε κλείσει αναγκαστικά και αμετάκλητα. Μαζί της ίσως και η καριέρα του Χάρι Χόλε στην αστυνομία. Ο Μέλερ δεχόταν μεγάλη πίεση: έπρεπε

να αποφασίσει τι θα έκανε με το πρόβλημα Χάρι Χόλε. Όμως, αυτό ήταν το μακροπρόθεσμο ζήτημα. Το επείγον και σημαντικό ήταν η υπόθεση.

Ο επικεφαλής σήκωσε το ακουστικό και αναλογίστηκε προς στιγμήν τι πήγαινε να κάνει: να βάλει τον Χάρι Χόλε και τον Τομ Βόλερ στην ίδια υπόθεση; Μεγάλο βάσανο αυτή η περίοδος των διακοπών. Ένας ηλεκτρικός παλμός ξεκίνησε το ταξίδι του από το κτίριο των Τέλγε, Τορπ και Άασεν, αυτό το μνημείο στην κοινωμία της τάξης, και ένα τηλέφωνο άρχισε να κουδουνίζει σε ένα διαμέρισμα της οδού Σοφίε, όπου βασίλευε το χάος.